STAATSCOURANT
Officiële uitgave van het Koninkrijk der Nederlanden sinds 1814.
Nr. 7944
25 maart 2015

Uitspraak Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Nr. C2014.164

Beslissing in de zaak onder nummer C2014.164 van:
A., gz-psycholoog, werkzaam te B., appellant, verweerder in eerste aanleg, gemachtigde: mr. E.J.M. Lorié, advocaat te Zoetermeer,
tegen
C., verblijvende te D., verweerder, klager in eerste aanleg, gemachtigde: mr. drs. ing. T.P. Klaasen te Helden.

1. Verloop van de procedure

C. – hierna klager – heeft op 14 maart 2013 bij het Regionaal Tuchtcollege te Eindhoven tegen A. – hierna de psycholoog – een klacht ingediend. Bij beslissing van 9 januari 2014, onder nummer 1356a heeft dat College de klacht deels gegrond en voor het overige ongegrond verklaard en de psycholoog de maatregel van waarschuwing opgelegd.
De psycholoog is van die beslissing in hoger beroep gekomen.
Klager heeft een verweerschrift in hoger beroep ingediend.
De zaak is in hoger beroep behandeld ter openbare terechtzitting van het Centraal Tuchtcollege van 20 januari 2014, waar de gemachtigde van klager en de psycholoog met zijn gemachtigde zijn verschenen. Klager is niet verschenen.
Mr. Lorié heeft de standpunten van de psycholoog toegelicht aan de hand van een pleitnota die hij aan het Centraal Tuchtcollege heeft overgelegd.

2. Beslissing in eerste aanleg

Het Regionaal Tuchtcollege heeft aan zijn beslissing het volgende ten grondslag gelegd.
*"2. **De feiten***
Het gaat in deze zaak om het volgende:
Klager verbleef tot 30 september 2013 op basis van de strafrechtelijke maatregel tbs met dwangverpleging in de instelling, waarvan verweerder vanaf 1 maart 2012 aanvankelijk locatiedirecteur Behandeling en Zorg, thans directeur Behandeling en Zorg is. De instelling kent naast een directeur Behandeling en Zorg ook een directeur Bedrijfsvoering. In geval van een tbs-verlengingsvordering dient het Openbaar Ministerie aan de strafrechter over te leggen de "aantekeningen omtrent de lichamelijke en geestelijke gesteldheid van de ter beschikking gestelde", aangeduid als de wettelijke aantekeningen. Deze aantekeningen worden opgesteld door de persoonlijk begeleider onder verantwoordelijkheid van het afdelingshoofd. In de wettelijke aantekeningen van 4 februari 2013 staat:
"op 12-11-2012 (…) via de locatiedirectie van de kliniek [lees: verweerder] ingelicht is dat de moeder van betrokkene aan de onafhankelijk psychiater heeft laten weten zowel op locatie E. als D. geluidsapparatuur naar binnen te hebben gebracht".
Verweerder heeft deze wettelijke aantekeningen ingevolge het bepaalde in artikel 509o, aanhef en sub 2 Sv. bij het door hem als hoofd van de inrichting getekende advies naar het Openbaar Ministerie gestuurd.
Klager heeft tijdens zijn verblijf in de inrichting een klacht ingediend bij de beklagcommissie over onder andere de oplegging en voortduring van een afzonderingsmaatregel. In het verweerschrift van de inrichting van 8 januari 2013 heeft verweerder de volgende tekst opgenomen: "…dat betrokkene in staat is tot schijnaanpassing en manipulatie van zijn omgeving als wolf in schaapskleren, verhulling en gecontroleerd agressie in kan zetten (zoals zichtbaar bij de uitbraak met gijzeling binnen een Belgische detentievoorziening)".
Toen achteraf, na de uitspraak van de commissie, bleek dat de woorden: "met gijzeling" niet juist waren, heeft verweerder dit gerectificeerd.
*3. **Het standpunt van klager en de klacht***
De klacht betreft het onder verantwoordelijkheid van verweerder doen rapporteren van apert onjuiste feiten.
A. in de Wettelijke Aantekeningen van 04-02-2012 wordt geschreven dat de moeder van klager opnameapparatuur heeft binnengebracht zowel in de kliniek in D. als in de kliniek in E. Dat wordt uitdrukkelijk betwist; de moeder van klager heeft dat ook niet tegen de psychiater gezegd. Verweerder had dat niet mogen mededelen aan de afdeling.
B. Verweerder heeft welbewust en in strijd met de waarheid in zijn verweerschrift voor de beklagcommissie geschreven dat in België sprake is geweest van uitbraak met gijzeling. Dat is

niet juist. Klager heeft een sleutel gepakt en gebruikt om de kliniek te verlaten, zonder geweld of braak.

4. ***Het standpunt van verweerder***
Ad A.
De Wettelijke Aantekeningen worden opgesteld door de persoonlijk begeleider, onder verantwoording van het afdelingshoofd, die hiërarchisch ondergeschikt is aan de Directeur Bedrijfsvoering, die eindverantwoordelijk is voor het doen opstellen van deze aantekeningen. Verweerder heeft daar geen invloed op. Dit onderdeel van de klacht is niet-ontvankelijk.
Bovendien gaat de gestelde onjuistheid de moeder van klager aan. Klager is geen belanghebbende. Ten slotte stelt verweerder dat de betrokken aantekening een correcte weergave is van hetgeen hij van de psychiater had gehoord en hij aan de afdelingsleiding bekend had gemaakt.
Ad B.
Verweerder stond bij dat in klagers detentieverleden sprake geweest was van een uitbraak met gijzeling in België. Omdat hij niet beschikte over het Belgisch strafdossier van klager, heeft hij zijn toenmalige collega Zorg en Behandeling van de klinieklocatie in E. gebeld; ook deze meende zich de uitbraak met gijzeling te herinneren, waarna verweerder dit heeft ingebracht.
5. ***De overwegingen van het college***
Ad A
Naar het oordeel van het college is de klacht, gelet op de inhoud ervan, wel degelijk ontvankelijk, maar toetsing van de handelingen van verweerder brengt het college tot de conclusie dat dit onderdeel van de klacht ongegrond is. Daarvoor gelden de navolgende overwegingen.
De inhoud van de wettelijke aantekeningen wordt in beginsel niet door verweerder in zijn hoedanigheid bepaald, maar door anderen en het behoort in beginsel ook tot de taak van anderen om de inhoud van de wettelijke aantekeningen te controleren. Verweerder zou voor de inhoud van de aantekeningen alleen een verwijt kunnen worden gemaakt als het (controle)systeem niet deugdelijk zou zijn, maar daarvan is niet gebleken. Dat wordt niet anders indien de wettelijke aantekeningen ingevolge artikel 509o Sv. worden toegezonden aan het Openbaar Ministerie. Van bijzondere feiten of omstandigheden die tot een ander oordeel zouden moeten leiden, is niet gebleken. Verwijtbaar tekortschieten van verweerder is niet komen vast te staan.
De klacht betreft echter ook het feit dat de wettelijke aantekeningen zouden zijn ontstaan door een mededeling van verweerder aan de afdeling, op welke mededeling de wettelijke aantekeningen zijn gebaseerd. Klager stelt zich op het standpunt dat deze mededeling niet op waarheid berust. Of dit juist is, kan in het midden worden gelaten; het gaat immers niet om de vraag of de moeder van klager heeft gehandeld zoals verweerder aan de afdeling heeft medegedeeld, maar om de vraag of de psychiater aan verweerder de mededeling heeft gedaan zoals verweerder heeft gesteld. Dat de psychiater deze mededeling (die ook in zijn conceptrapport was opgenomen) niet of anders aan verweerder heeft gedaan, is niet komen vast te staan of aannemelijk geworden. Daarmee ontvalt ook in zoverre de basis aan deze klacht.
Ad B
Naar achteraf is komen vast te staan, heeft verweerder in zijn verweerschrift aan de beklagcommissie een onjuiste mededeling gedaan in die zin dat daarin ten onrechte is gesteld dat er sprake was geweest van een gijzeling in het kader van een uitbraak. De onjuistheid betreft vooral de vermelding van de gijzeling, maar ook het woord uitbraak is niet juist gekozen, omdat klager via een door hem bemachtigde sleutel zonder braak de instelling had verlaten.
Deze onjuiste schriftelijke vermelding zou niet verwijtbaar zijn, indien verweerder op goede gronden mocht aannemen dat de vermelding juist was. De door verweerder in dit verband aangevoerde gronden, te weten dat hem dit bijstond (zonder dat verweerder ter zitting kon aangeven op grond waarvan hem dit bijstond) en dat hij vervolgens ter verificatie zijn collega in E. heeft gebeld die zich dat ook meende te herinneren, zijn onvoldoende om aan te nemen en met stelligheid te schrijven dat een uitbraak met gijzeling heeft plaatsgevonden. Dat, zoals verweerder stelt, mede door zijn correctie, er geen nadeel voor verweerder zou zijn ontstaan, doet niet af aan de onzorgvuldigheid van zijn schriftelijke mededeling, die ook niet, zoals verweerder lijkt te suggereren, als van weinig importantie kan worden afgedaan.
Dit onderdeel van de klacht is gegrond. Het college acht het passend ter zake de maatregel van waarschuwing op te leggen."

3. Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het hoger beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de feiten en omstandigheden zoals weergegeven in de beslissing in eerste aanleg, welke weergave in hoger beroep niet is bestreden.

4. Beoordeling van het hoger beroep

4.1 Het beroepschrift is niet ingediend op een wijze als voorzien in artikel 1 van het Reglement van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg. Het Centraal Tuchtcollege overweegt hieromtrent

het volgende. De in artikel 1 van het Reglement voorgeschreven wijzen van indiening van een beroepschrift zijn limitatief en indiening op andere wijze of buiten de daarvoor gestelde termijn leidt in beginsel tot niet-ontvankelijkheid van het beroep. In dit geval zal het Centraal Tuchtcollege deze consequentie echter niet verbinden aan het feit dat het beroepschrift per e-mail werd ingediend. De reden hiervoor is dat niet is komen vast te staan dat het Regionaal Tuchtcollege dadelijk na de ontvangst van het beroepschrift van mr. De Jonge (destijds de gemachtigde van de psycholoog) op 19 februari 2014 per e-mail, mr. De Jonge erop heeft gewezen dat het beroepschrift niet op rechtsgeldige wijze was ingediend en dat zij het beroepschrift uiterlijk op 20 februari 2014 alsnog op de in het Reglement voorgeschreven wijze diende in te dienen.
Anders dan van de zijde van de psycholoog bepleit, bestaat geen aanleiding om naar analogie van het bepaalde in artikel 1 onder e van het Reglement met betrekking tot indiening van het beroepschrift per fax, indiening per e-mail toelaatbaar te achten als passend in het huidige digitale tijdperk. Het is aan de wet- en regelgever om deze vorm van elektronische indiening van een klaag- of beroepschrift of andere processtukken te regelen, omdat invoering van die mogelijkheid, gelet op de eisen die daarbij moeten worden gesteld aan de verifieerbaarheid van het tijdstip van ontvangst en van de authenticiteit en integriteit van die stukken, het treffen van de nodige maatregelen binnen de secretariaten van de tuchtcolleges vergt.

4.2 Het Regionaal Tuchtcollege heeft de klacht deels gegrond en voor het overige ongegrond verklaard en de psycholoog de maatregel van waarschuwing opgelegd. De psycholoog kan zich in dit oordeel niet vinden en concludeert in zijn beroepschrift dat klachtonderdeel A alsnog niet-ontvankelijk moet worden geoordeeld en dat klachtonderdeel B alsnog ongegrond moet worden verklaard, althans dat ten aanzien daarvan geen maatregel moet worden opgelegd.

4.3 Klager stelt zich op het standpunt dat zijn klacht terecht gegrond is verklaard door het Regionaal Tuchtcollege, dat de psycholoog verantwoordelijk is voor zowel klachtonderdeel A als klachtonderdeel B en dat in beroep zijn klacht andermaal gegrond beoordeeld dient te worden.

4.4 Voor zover in het verweerschrift van klager tevens incidenteel beroep is ingesteld tegen de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege van 9 januari 2014, neemt het Centraal Tuchtcollege dit incidenteel beroep niet in behandeling nu het zich niet richt tegen een in eerste aanleg behandeld klachtonderdeel.
Met betrekking tot klachtonderdeel A overweegt het Centraal Tuchtcollege als volgt. Nu de psycholoog geen individuele zorg heeft verleend aan klager valt diens handelen niet onder de eerste tuchtnorm van artikel 47 lid 1 sub a van de Wet BIG. De tuchtnormen zoals neergelegd in de Wet BIG betreffen echter ook enig ander handelen of nalaten in strijd met het belang van een goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg (de tweede tuchtnorm, artikel 47 lid 1 sub b van de Wet BIG).
Het Centraal Tuchtcollege is met het Regionaal Tuchtcollege van oordeel dat hetgeen klager de psycholoog verwijt (kort gezegd dat als gevolg van de mededeling van de psycholoog, in de wettelijke aantekeningen van 4 februari 2012 ten onrechte is geschreven dat de moeder van klager opnameapparatuur heeft binnengebracht in de kliniek in D. en de kliniek in E.) getoetst kan en moet worden aan deze tweede tuchtnorm en dat klager daarom ontvankelijk is in klachtonderdeel A. De behandeling van dit klachtonderdeel in hoger beroep heeft echter niet geleid tot de vaststelling van andere feiten en/of andere beschouwingen en beslissingen dan die van het Regionaal Tuchtcollege in eerste aanleg. Ook het Centraal Tuchtcollege is van oordeel dat dit klachtonderdeel ongegrond is, gelet op het feit dat de inhoud van de wettelijke aantekeningen (in beginsel) niet door de psycholoog wordt bepaald maar door anderen en het (in beginsel) ook tot de taak van anderen behoort om de inhoud van de wettelijke aantekeningen te controleren.

4.6 Met betrekking tot klachtonderdeel B overweegt het Centraal Tuchtcollege als volgt. Naar achteraf is vast komen te staan, heeft de psycholoog in zijn verweerschrift aan de beklagcommissie een onjuiste mededeling gedaan in die zin dat hij ten onrechte heeft gesteld dat er sprake is geweest van een gijzeling in het kader van een uitbraak. De psycholoog heeft dit ook erkend. Anders dan klager stelt, blijkt echter nergens uit dat de psycholoog deze mededeling opzettelijk en kwaadwillend in zijn verweerschrift heeft opgenomen. Tegenover de niet nader onderbouwde stelling van klager stelt de psycholoog de volgende betwisting:

– hij heeft meteen na de ontdekking van de onjuistheid van de term “gijzeling” toegegeven dat deze term onjuist was, en dat hij deze informatie beter had moeten verifiëren;
– hij is zich bewust van de verstrekkende gevolgen die het bezigen van een dergelijke term kunnen hebben en heeft dan ook meteen na ontdekking alles in het werk gesteld om te voorkomen dat die term ergens nog een rol kon spelen. De term “gijzeling” is uit alle stukken verwijderd en komt nergens meer in voor.

Gelet op het vorenstaande is het Centraal Tuchtcollege van oordeel dat de psycholoog weliswaar een fout heeft gemaakt, maar dat dit in het licht van de geschetste feiten en omstandigheden onvoldoende is om de psycholoog een tuchtrechtelijk verwijt te maken.

4.7 Nu het Centraal Tuchtcollege tot een ander oordeel komt dan het Regionaal Tuchtcollege kan de bestreden beslissing niet in stand blijven en zal deze door het Centraal Tuchtcollege worden vernietigd.

5. Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:
vernietigt de beslissing waarvan hoger beroep;
verklaart de klacht ongegrond;
bepaalt dat deze beslissing op de voet van artikel 71 Wet BIG zal worden bekendgemaakt in de Staatscourant, en zal worden aangeboden aan het Tijdschrift voor Gezondheidsrecht, Gezondheidszorg Jurisprudentie, Medisch Contact, De Psycholoog en GZ-Psychologie, met het verzoek tot plaatsing.
Deze beslissing is gegeven door: mr. K.E. Mollema, voorzitter, prof. mr. J. Legemaate en mr. P.J. Wurzer, leden-juristen en drs. G.A.M. Mensing en prof. dr. M.J.M. van Son, leden- beroepsgenoten en mr. R. Blokker, secretaris, en uitgesproken ter openbare zitting van 12 maart 2015.

Voorzitter

Secretaris